No. 120. 1841.

VLISSINGSCHE COURANT.

Woensdag 6 October.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld eenmaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco, per post f 2,60. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

Nog weder een droom.

In *dezen* droom, verscheen ons een eerbiedwaardig gezelschap van bejaarde, schatrijke mannen, menschen waarvan men, in koopmanstermen, zeggen zou: MET RUGGEN. Zij spraken tot elkander en zeiden: « wij voor ons bezitten nu meer dan overvloedig, en ook onze kinderen zullen nog overvloedig bezitten, indien zij leven, ingevolge onzen raad, onze voorschriften en de opvoeding, die wij hun gegeven hebben; en doen zij dit *niet*, dan zou het toch niet helpen, al liet ieder onzer hun de schatten van *Croesus* achter. Deze zouden hun en anderen als dan maar meer tot verderf dan tot welzijn strekken."

« Daar wij nu zóó overvloedig *veel* voor ons en de onzen bezitten, zoo willen wij thans eens ernstig gaan denken aan het goede land, waar wij of onze vaderen dat overvloedige verzamelden, en aan die andere menschen, die dáár met ons wonen en leven."

« Wij willen een gezelschap oprigten, onder den naam van « *Societeit, tot getrouwe nakoming der pligten jegens het vaderland en den medeburger.*"

« Wij willen statuten vaststellen, waarbij ieder onzer, en allen die aan onze Societeit zullen deelnemen, zich moeten verbinden:

« Om het crediet des lands krachtdadig te helpen schragen en opbeuren;

« Om, door alle andere geschikte middelen, aan het vaderland bloei, kracht en welvaart te bezorgen.

« Om onder de verschillende klassen der Maatschappij al datgene te doen tot stand komen, wat verder tot bevordering van het algemeene en bijzondere geluk dienstbaar zijn kan."

« Wij willen trachten, alle mannen van invloed en vermogen, *in het geheele land*, aan ons werk en ons pogen te doen deel nemen, opdat de goede uitslag des te zekerder, de te erlangen vruchten des te heilrijker en menigvuldiger zijn mogen."

« Heer A." sprak de voorzitter, « wat is uw oordeel, omtrent hetgeen door eene Societeit, gelijk de onze worden kan, zou behooren te worden verrigt, *tot opbeuring en verhooging van ons vaderlandsch* CREDIET? Ik verzoek u, en al de heeren hier tegenwoordig, zich te herinneren, dat hetgeen de Societeit voor dat crediet doen zal, in hoofdzaak ook ten voordeele keeren moet van allen, die in dit land eenige waarde bezitten, en dus ook — van *ons-zelven*. Naar mate ons crediet stijgt, moeten de volken, ja de werelddeelen, die ons omringen, eenen wezenlijken prijs toekennen, aan hetgeen waaraan *wy* waarde hechten, omdat zij steeds zeker zijn, *die* waarde, zoo zij die bezitten, hier te kunnen verwezenlijken, dat is tegen andere waarde verwisselen.

« Achtbare voorzitter," sprak de heer A., die ofschoon hij eene kleine paruik droeg, echter nog oogen had, waarin een levendig vuur schitterde, « ik acht mij vereerd, door dat deze vraag uit *uwen* wijzen mond aan *my* gerigt wordt; en deel gaarne mijne gevoelens op dit stuk, met de in deze vergadering passende vrijmoedigheid, mede."

« Al de kapitalen, die wij, hetzij in gouden, zilveren of andere waarde, in de kassen van vreemde Staten storten, en in ruiling van welke wij ons met een stuk papier vergenoegen, van hetwelk ons een meer of min billijke intrest betaald wordt, — al die kapitalen dienen, in die vreemde Staten, om aldaar velerlei takken van nijverheid te kunnen ontginnen en ontwikkelen; om aan talrijke klassen van menschen, die anders bezwaarlijk arbeid en brood zouden kunnen vinden, — arbeid en brood te doen erlangen, — maar tevens (en ik verzoek de vergadering hier wel bijzonder op te letten,) om hen in staat te stellen, tallooze voortbrengselen van nijverheid, ook die van menschen-handenarbeid, alweder tegen uitkeering van gouden, zilveren of andere waarden, aan ONS land te leveren, *tot goedkooperen prys, dan wy die hier te lande kunnen doen vervaardigen.*"

« Op *die* wijze, geachte voorzitter, en Heeren! werken wij op eene dubbele wijze mede tot de ontwikkeling, tot de uitbreiding van buitenlandsche nijverheid, tot het verschaffen van arbeid en brood aan de bevolkingen [illegible], en daarentegen tot de onmogelijkheid, om aan hen, die in ons *eigen* land arbeid en brood behoeven, — door nutte werkzaamheid, het bestaan te verschaffen."

« Daardoor wordt dan veroorzaakt, dat wij hier te lande een betrekkelijk zeer groot getal *improductive* leden bekomen, die, daar zij alleen *consumeren*, gestadig den nationalen rijkdom helpen verteren en verminderen; want men moet wel in het oog houden, dat elk lid van den Staat, dat eenig werk verrigt, van welken aard dan ook, ten doel hebbende, om iets voort te brengen, of aan iets eene meerdere waarde te geven, daardoor onmiddelijk toebrengt tot den algemeenen rijkdom."

« Trok ieder Nederlander, mijne Heeren! die op dit oogenblik kapitalen in buitenlandsche fondsen belegd heeft, deze daaruit terug, en poogde hij die te beleggen in binnenlandsch staatspapier of ondernemingen van nijverheid, wat zou hiervan het gevolg zijn?"

« Dat er dadelijk een groote aanwas van kapitaal in ons vaderland ontstaan zou; dat de nationale effecten in waarde zouden stijgen, en in gelijke evenredigheid de standaard der rente zou dalen; dat bijgevolg een ondernemer van eenigen tak van nijverheid, hij die gronden wilde ontginnen of verbeteren, eene fabriek oprigten, huizen bouwen, wegen of kanalen aanleggen, handel drijven enz., het hiertoe benoodigde kapitaal tot veel billijker intrest zou kunnen erlangen, en bijgevolg reeds hierdoor gemakkelijker met vreemde producteurs zou kunnen wedijveren, dan thans."

« Die vermindering van den standaard der rente zou overigens ook den Staat gelegenheid geven, zijne, tegen hoogen intrest gecontracteerde schulden af te lossen, en op billijker voorwaarden te negocieren, waardoor de algemeene lasten zouden kunnen worden verligt."

« Uit dit een en ander, zou *goedkoopheid* ontstaan ten aanzien van allerlei behoeften zoo van weelde, als van eerste noodzakelijkheid; en juist hierin, in het veel goedkoopere leven, in de verminderde staatslasten, Plaatselijke en armenlasten, in den overvloed van allerlei, van hier te lande zelve vervaardigd wordende artikelen, zou de kapitalist terug vinden, wat hij aan hoogeren buitenlandschen intrest verloor. Zooveel hij minder ontving, zou hij ook ongeveer minder voor zijne behoeften noodig hebben uit te geven; want, werden de middelen om te leven, de waarde in 't algemeen, ¼ goedkooper, hij zou nu evenveel met 3% intrest kunnen verrigten, genieten en bezitten, als vroeger met 4%; — en daarenboven zouden zijne kapitalen zelve eene hoogere, meer zekere, meer reële waarde erlangen, bij een bloeijend crediet van den Staat, bij het plaatsen zijner fondsen in ondernemingen van Nijverheid, bij het uitbreiden en vermenigvuldigen van zoodanige ondernemingen, en de wezenlijke waarden, die zij bezaten en voortbragten en die tot meer dadelijken waarborg van zijn kapitaal zouden strekken, — dan zij in buitenlandsch staatspapier kunnen geacht worden te bezitten; want, wat men ook bewere, er bestaat slechts één wezenlijke hechte grondslag voor het crediet, namelijk het bezit van kapitaal, van algemeen erkende waarden, van den welstand desgenen, die men crediet verleenen wil. Alle andere grondslagen, die van eerlijkheid, getrouwe of edelmoedige behandeling der schuldeischers enz. (wanneer dit met moeite, met bezwarende opofferingen gepaard gaat,) of van bloot denkbeeldige waarde of rijkdom, daarop kan niet anders dan een kunstmatig crediet gevestigd worden, hetwelk bij den minsten schok in een stort; en zeker is het, dat, bij onderscheidene vreemde Staten, het crediet grootendeels aan soortgelijke kunstmiddelen te danken is."

« Wie kapitaal bezit, doch meerder behoeft, om door doelmatige werking het eerste nog te vermeerderen, kan zeer ligtelijk en op billijke voorwaarden teregt komen; en daarom kan ook in *die* gevallen behoefte aan kapitaal op het crediet geenszins nadeelig werken."

« Uit dit alles, mijne Heeren! kunt Gijlieden nu gemakkelijk zelven de slotsom opmaken, en besluiten, wat onze Societeit zou kunnen doen, om het algemeene crediet te verbeteren; het is aan de leden als verpligting opleggen: het terugtrekken, zooveel immers doenlijk, der belegde kapitalen in vreemd staatspapier, en die belegging te doen, hetzij in Nederlandsch papier, hetzij in nuttige ondernemingen van binnenlandsche Nijverheid."

Na dit gezegd te hebben, werd de heer A. voor zijn advies door den voorzitter bedankt, en besloten om een artikel in dien geest in de statuten der Societeit op te nemen

Vervolgens werd de heer B. verzocht, zijn gevoelen te willen doen kennen, omtrent hetgeen de Societeit verder zou kunnen doen, om door alle andere geschikte middelen aan het vaderland bloei, kracht en welvaart te bezorgen.

Na zijnen bril regt gezet te hebben, begon die heer zijn advies, op de volgende wijze: (*Het vervolg hierna.*)

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 1. October. Sinds veertig jaren liep het gerucht dat er eens in Oberdorf rijke joden in een huis waren gegaan en daarna nooit meer gezien werden. Het geregtelijk onderzoek kon niets ontdekken, maar de openbare meening liet zich niet gerustsstellen, en men verklaarde het verdwijnen alzoo, dat de joden in den bakoven tot asch verbrand zouden zijn. Het huis heeft sedert een anderen eigenaar gekregen. Laatst vond nu de tegenwoordige bezitter, toen hij eene verandering bewerkstelligen liet, onder den grond eener kamer, diep in de aarde verborgen, menschelijke geraamten met verbrijzelde schedels. Het geregt is hiervan onderrigt.

ENGELAND.

LONDEN, den 30. September. De pogingen van *O'Connell* beginnen thans ernstiger dan ooit, daar heen te strekken, om in Ierland de overtuiging te doen ontstaan, dat zoo het deszelfs onafhankelijkheid in het burgerlijke en staatkundige wil verwerven, het eenige middel om hiertoe te geraken, hierin bestaat, van zich door vasten wil onafhankelijk te maken van alle behoefte aan vreemde voortbrengselen, zoo van levensmiddelen als van tooi en andere benoodigdheden des levens. Geen land, zegt hij, hetwelk onder vreemden invloed gebukt gaat, kan zich immer daar aan onttrekken, zoo het zich geene ontberingen weet te getroosten. Had Noord-Amerika zich de ontberingen niet laten welgevallen van alle artikelen op welke het overheerschend Engeland regten in hetzelve hief, Noord-Amerika zoude thans onder het Engelsche juk verzuchten; en zoo lang Frankrijk deszelfs modes, deszelfs lettergewrochten, deszelfs heirleger van tooneel-spelers en ballet-dansers tegen tonnen gouds aan Europa weet op te dringen, zal Frankrijk de zedelijk of onzedelijk heerschende staat in Europa zijn, en zullen de verdere Europesche bevolkingen, hetzij in vrede, hetzij in oorlog, Franschen zijn van uitzigt, van manieren, van denkwijze en van handeling. Laat Ierland dus zoo het onafhankelijk wil wezen, al wat niet Iersch is van zich afstoten en liever ontberen, dan zich het geriefelijke in het uitheemsche te zoeken.

Om dit zijn stelsel des te begrijpelijker voor zijne Ieren te maken, zorgt hij, op zijne volks-bijeenkomsten, steeds fabrijkanten en anderen bij de hand te hebben, welker vragen en voorstellen hem de gelegenheid verschaffen, de zaak, in zijne beantwoording, met des te meer klem aan te dringen, en het is ten gevolge van onderscheiden zoodanige woordenwisselingen, dat er thans op zijne voordragt, een nationaal genootschap tot stand zal worden gebragt, waarvan de leden de verbindtenis zullen aangaan, om geene kleederen dan van in Ierland gefabriceerde stoffen, te zullen dragen, en dat een handels-genootschap belast zal worden, al die maatregelen voor te dragen, die het vertier der nationale voortbrengselen zullen kunnen bevorderen.

Welke geestdrift zijne woorden ook gewoon zijn te verwekken, welligt heeft hij nimmer sterkere toejuiching ontvangen, dan toen hij onlangs verklaarde:

Nog nimmer heb ik iets gedragen dat uit eenige vreemde fabrijk herkomstig was, en na mijn leven lang op Iersche lakens geslapen te hebben, hoop ik dat een Iersch laken mijn doodkleed zal moge zijn.

Reeds bij eene vroegere bijeenkomst had hij verklaard dat een zijner zonen, een sterk rooker, nog nimmer anders dan Iersche pijpen had gebruikt, en nu onlangs, greep op eene der laatste bijeenkomsten, de volgende zamenspraak tusschen hem en eenen hoedenmaker plaat

De Hoedenmaker. Ik vraag eenige aanmoediging voor mijnen tak van nijverheid. Ontzettend is de som gelds die jaarlijks, tot het koopen van vreemde hoeden, Ierland wordt uitgevoerd.

O'Connell. Het is een Iersche hoed, dien ik hier in de hand heb. Zoo dikwerf ik naar Engeland ga, zorg ik steeds er twee te koopen, opdat ik mij, ingevalle er iets aan den eenen mogt gebeuren, niet zonder Ierschen hoed in Engeland zou bevinden.

De Hoedenmaker. Zoo gij het mij vergund, mijnheer, zal ik u eenen waren Ierschen hoed toezenden.

O'Connell. Met vermaak; deze is bijna versleten, maar hoe zult gij de maat weten.

De Hoedenmaker. Die zal ik bij u komen nemen.

O'Connell. Goed. Wij zullen trachten in elke gemeente een hoedenmagazijn te vestigen, en zoo slechts een millioen Ieren er jaarlijks een koopt, zou dit reeds een zeer lief inkomen voor dien tak van nijverheid wezen.

Op den hoedenmaker is een fabrijkant van fluweel gevolgd, zich beklagende over stilstand in dat artikel, sedert er geene fluweelen kragen meer gedragen werden. *O'Connell* heeft uitgeroepen, dat hij er nog binnen de vier en twintig uren een op zijnen rok zou hebben, en dat hij al de tegenwoordig zijnde uitnoodigde, het fluweel weder in de mode te brengen.

Eindelijk nog is een lakenfabrijkant opgestaan, om *O'Connell* te vragen, welke de kleur van zijn liverei zou wezen, wanneer hij tot Lord Maire van Dublin benoemd zou zijn, alzoo men dit gaarne zou weten, om het laken gereed te kunnen maken. *O'Connells* antwoord, dat dezelve groen, de kleur van het oude Erin zou wezen, is met een daverend gejuich ontvangen.

— Men leest in de Courrier der Vereenigde-Staten: Voor eenigen tijd gaven wij berigt van eene afgrijsselijke daad van kort regt aan 27 vermoedelijke va'sche munters gepleegd, die zonder eenigen vorm van proces verdronken werden. De dagbladen van Nieuw-Orleans geven ons heden een niet minder afschuwelijk voorval te lezen, van een persoon die levend verband is geworden. De armen bloed had vrije overtogt op de stoomboot: *de Vereenigde-Staten*, verworven, onder het gewoon beding dat hij gedurende de vaart behulpzaam zijn zou bij het inladen van hout. Half beschonken geraakt zijnde voor dat hij aan boord kwam, was hij buiten staat tot werken toen hij er toe geroepen werd.

De gezaghebbers aan boord, verbolgen dat hij de verpligting door hem aangegaan niet vervulde, grepen den armen drommel bij de beenen en plaatsten hem voor den mond van het fournuis van waar de passagiers hem echter verwijderde, doch te laat, want zijn rug en hals waren reeds gebraden en drie uren daarna was hij een lijk.

De gezaghebbers aan boord wilden deze schanddaad met het lijk in stilte begraven aan den oever, maar de passagiers eischten dat het doode ligchaam naar Natchez zou overgebragt worden, alwaar voor den vorm een onderzoek is opgemaakt; waarna de stoomboot hare reis heeft vervolgd.

— In de kleine stad Sijracuse, aan den oever van het kanaal Osmego in New-York gelegen, had voor eenige dagen een verschrikkelijken brand plaats waarvan een groot aantal personen de slagtoffers zijn geworden. Tegen half tien ure van dien ongelukkigen dag, stegen de vlammen uit een' schrijnwerkerswinkel op. Het geluid der alarmklok deed weldra op de plaats, niet alleen de brandspuitgasten, maar ook eene menigte nieuwsgierigen te zamen komen, welke zich rondom het brandend huis opeenhoopten.

Eensklaps hoorde men verscheidene stemmen roepen: «Er is kruid in huis!" doch men beschouwde dit geroep als verzonnen en niemand stoorde zich hier aan. Reeds had den brand een kwartieruurs aangehouden, toen men eene vreesselijke losbarsting vernam en de brandende stukken hout door de lucht vlogen. Er ontstond eene onbeschrijfelijke verwarring, de toeschouwers baanden zich eenen weg en de een liep over den anderen om te vlugten, er waren reeds eenige minuten na het onheil verloopen voordat men er de oorzaak en uitgestrektheid van kende. Toen de orde weder een weinig hersteld was, vernam men de hartverscheurende kreten der stervende: hier en daar lagen verminkte lijken en puinbrokken.

Ieder beijverde zich om hulp toe te brengen, meer dan veertig gekwetsten, waarvan eenige doodelijk, werden in de naburige huizen gebragt. Wat de dooden betreft, daarvan kan men het getal niet bepalen, want voor het grootste gedeelte waren zij door de ontploffing in het Kanaal geworpen.

Den volgenden morgen, telde men er meer dan dertig. Onder de slagtoffers is geen enkele vrouw, voor het meerendeel zijn zij jongelieden die tot de brandspuiten behooren.

De oorzaak van deze ramp is overigens wel bekend: eene groote hoeveelheid kruidvaatjes bevond zich in de Schrijnwerkers winkel.

Waarom en waarvoor waren zij aldaar geplaatst? Zie daar eene vraag die zelden geoorloofd is in een land waar de vrijheid bestaat in het regt van een ieder, om het leven van allen telkens in gevaar te brengen.

— Te Jamaïca is een oproer onder de gewapende Negers uitgebarsten. Het volgende schijnt de eerste aanleiding hiertoe gegeven te hebben. Een tot de militie behoorende Neger vond er vermaak in, den ganschen nacht door in de straten van Kingston te schieten. Alle vermaningen hiertegen waren vruchteloos, men besloot dus eindelijk hem in arrest te nemen; maar nu kwam de geheele zwarte bevolking op de been; de Neger werd met geweld ontzet en de stad Kingston aan de Negers overgeleverd, zag zich met plundering en moord bedreigd. De Maire ontbood in allerijl het zich in de kolonie bevindend Schotsche garnizoen; dit kwam met den stormpas aangerukt, en wierp de Negermagt met de bajonet overhoop. Er zijn sommige van dezelve op de plaats zelve gesneuveld en een dertigtal anderen zal voor de assises worden te regt gesteld.

BELGIE.

BRUSSEL, den 1. October. Het bevestigt zich, dat het gouvernement besloten heeft om de reserve-bataillons van het leger te ontbinden. De infanterie zal dus nu nog bestaan uit 49 bataillons, te weten: 3 bataillons der 12 linie-regimenten, 1 keurtroep-regiment van 4 bataillons, en 3 bataillons van ieder de 3 jager-regimenten te voet. In geval men ieder bataillon op eene sterkte van 800 man rekent, dan zou de infanterie sterk zijn 39,200.

NEDERLANDEN.

DORDRECHT, den 1. October. Gisteren morgen omstreeks 10 ure had een klein vaartuig, van hier naar Drimmelen bestemd, het ongeluk, even beneden deze stad omver te slaan. Een vrij hevige wind deed het diep geladen scheepje vol water loopen. Aan de menschlievende hulp der equipage van het op stroom liggend kofschip de Vrouw Neeltje, kapt. *K. Parrel*, is het te danken dat de 2 mans en 2 vrouwen, die zich daarin bevonden, hun leven hebben behouden. Niet genoeg kunnen deze menschen den kapitein en zijne echtgenoot roemen, daar deze in hunne behoeften, zoo veel doenlijk was, geheel hebben voorzien.

MENGELINGEN.

Jan met de Roode Hand.

(Vervolg en slot van onze vorige.)

De twee vijandelijke schepen waren naauwelijks een geweerschot van elkander verwijderd, toen de kotter de Engelsche vlag opheesch. PATTERSON haalde terstond de Hollandsche vlag in top, en begon den aanval met een zoo juist en hevig vuur, dat zijne tegenpartij, die geen' zoo krachtigen wederstand verwachtte, geheel reddeloos werd. Indien PATTERSON met dit gelukkig begin tevreden was geweest, zou hij voorzeker ontsnapt zijn, alvorens de tweede kotter, die nog zeer ver van hem verwijderd was, hem bereiken konde: maar hij dorstte naar bloed en overwinning, en kon het niet van zich verkrijgen, zijnen vijand, na hem reeds half overwonnen te hebben, te ontvlugten. Hij gaf order om op nieuw te naderen en andermaal vuur te geven. Ofschoon bijzonder gehavend, verdedigde de kotter zich dapper, en ditmaal met gelukkiger gevolg: een harer kogels raakte de groote mast van den logger en verbrijzelde dezelve. De wanhoop was thans op ieders gelaat te lezen. PATTERSON zelf, anders steeds bedaard, kon zich niet bedwingen: «Ach!" riep hij, zich met zijne krachtige vuist voor het hoofd slaande, «ik daagde het noodlot uit! De *Raven!* mijn schoon vaartuig is verloren! Hemel! ik beminde het meer, dan menige moeder haar kind. Maar het is geen tijd om nutteloos te klagen. HENDRIK, de sloepen in zee; wij moeten zoo snel mogelijk het strand trachten te bereiken. Spoedig! haast u! het is thans om ons leven te doen, want wij spelen een zeer gevaarlijk spel."

«Dat was te voorzien," zeide de Hollander bedaard.

Terwijl de bemanning zich bezig hield met de uitvoering dezer orders, zette de *Raven* zachtkens, als een gewonde vogel, koers naar het strand. Haar vijand had zijn vuur gestaakt, en kon of durfde haar geen' verderen afbreuk doen. De sloepen wiegden thans op de golven, en de smokkelaars sprongen er met eene orde en regelmatigheid in, eene betere zaak waardig. De laatsten hunner verlieten de logger, toen PATTERSON, die den geheelen tijd tegen de stomp van de groote mast geleund had, zich in de kajuit begaf; zijne afwezigheid was kortstondig; toen hij uit dezelve trad glinsterden zijne oogen alsof zij door een heilloos voornemen bezield waren. «Gij" zeide hij tot TREVOR, «blijft hier, uwe vrienden zullen u spoedig bevrijden."

TREVOR had gaarne den smokkelaar onderrigt, dat hij zich in zijn persoon en zijne bedoelingen bedrogen had, maar de tijd daartoe was voorbij. PATTERSON, gereed de logger te verlaten, keerde zich tot TREVOR, en hem met de hand groetende, zeide hij met eene zware zucht: «Vaarwel, Mijnheer! ik laat u meester van de *Raven*; maar zijt op uwe hoede: zij bemind geene vreemdelingen." Dit zeggende sprong hij in een der sloepen, en de bemanning van de kleine logger verwijderde zich door krachtige riemslagen, van het reddeloos geworden vaartuig.

Deze verwijdering evenwel geschiedde niet zoo gezwind, of TREVOR hoorde de smokkelaars mompelen: «De hond gaat ons het kwaad betalen, dat hij ons berokkend heeft"

Zonder de oorzaak te bevroeden, ontstelde echter TREVOR op deze gezegden; hij vreesde eenig verborgen gevaar, en zag met angst, hoe snel de smokkelaars zich verwijderden. Eene onbekende magt spoorde hem aan het vaartuig te doorzoeken. Hij trad de kajuit binnen, en vond daar alles in wanorde door elkander liggen; de kisten en laden waren omvergehaald, en derzelver inhoud lag hier en daar over den grond verspreid. Op de tafel stond een flesch met brandewijn en een half geledigd glas. Zijne onderzoekingen voortzettende ontwaarde hij een naauw luik, hetwelk toegang naar het onderste van het schip verleende; hij naderde hetzelve, en zag eene kleine, naauwelijks zigtbare, blaauwe vlam. Door een onwederstaanbaar voorgevoel gedreven, klom hij den ladder af en bevond zich in de kruidkamer, die verscheiden vaten met kruid bevatte; aan een derzelve was eene brandende lont vastgemaakt, die bijna geheel was verteert. Op dit verschrikkelijk gezigt, hetwelk TREVOR eenen onvermijdelijken dood voorspelde, voelde hij zijne knieën onder zich beven; zijne ontsteltenis duurde eenen geruimen tijd, maar tot zich zelven gekomen, besloot hij eene wanhopige poging te ondernemen; hij naderde het vaatje met kruid, greep voorzigtig de lont, scheurde dezelve er van af, en bluschte haar met zijne kleederen; vervolgens snelde hij haastig naar het dek, en zonk op hetzelve neder, uitgeput door de geledene ontsteltenis.

Eenige oogenblikken daarna, lag de sloep van de kotter bij het vaartuig aan, en de Officier, welke over dezelve het bevel voerde, sprong op de *Raven* en nam in naam des Konings bezit van het schip. TREVOR deed zich aan land zetten; hij keerde naar de Stad terug, met het vaste voornemen om geenen avontuurlijken togt meer te ondernemen in den omtrek van Baly-foile, waar men nog steeds spreekt van den vervloekten spion, welke de oorzaak was geweest van het ongeluk van JAN met de roode hand.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 5 October. Sedert den 2 dezer zijn alhier ter reede gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

Louise, B. J. Catchpole, Texel, passagiers; La Jeune Clemence, T. Smith, Hull, Manufacturen; Prinses Victoria, T. Jackson, Londen, stukgoederen en passagiers; Caroline, J. L. IJzes, Rotterdam, suiker; Ornen, A. Lund, Drontheim, koper; The Rainbou, J. Fise, Londen, stukgoederen; Fortuna, J. A. Deyer, Bergen, stokvisch; d'Antina, H. H. Reemts, Caroliniensiel, haver; The Thomas, J. Holmes, Newcastle, steenkolen; Margaretha, B. Tholer, Archangel, lijnzaad; Fortuna, S. Schmidt, Koppenhage, lijnzaad; Anna Molina, H. P. Noormann, St. Petersburg; de jonge Janna, P. C. Dillwijns, Londen, beide met stukgoederen; Emma, S. J. Malchar, St. Petersburg, lijnzaad; Friedrich Haab, N. Juell, Bergen, stokvisch en traan; Adolphijne, G. D. Roggensack, St. petersburg, lijnzaad; Sophia, H. J. Langhinrichs, Riga, houtwaren; Annegina, H. N. Pekelder, Hamburg, stukgoederen; Vergina, A. M. White, St. Peterburg, lijnzaad.

Voor Gend bestemd:

De jonge Pieter, F. P. de Jonge, St. Petersburg, lijnzaad; d'Harmina, J. Moller, Riga, houtwaren; Minorva, C. Mulders, Rotterdam, stukgoederen.

Voor Rotterdam bestemd:

Matina, Johanna, R. J. van Driesten, Luith, ijzer.

Voor Vlissingen bestemd:

The Harvest, C. Mitcheson, Sunderland, steenkolen.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze reede naar zee gezeild:

The Soho, T. Whitcombe, Londen, stukgoederen en passagiers; Russia, E. D. Lane, Sijdria; Johanna, S. C. Arens, Wismar; William Harris, J. Lilly, Fowey, alle drie met ballast; l'Elise, J. Martin, Havre-de-Grace, stukgoederen; Mathilda, M. Michaelsen, Liverpool, schors; Giorani Francesco, P. Ghubulanich, Algiers; stukgoederen; William Collins, Phillips, Guernsey, ballast; Barbara Catharina, J. M. Uuruh, Plijmouth, schors; Virginia, W. Sinclair, Neworleans, ballast; de Rhijn, F. Heijerdahl, Messina; l'Intaligable, J. Moller, Singapore; Newa, B. L. Bunting, New-York, alle drie met stukgoederen; Perceverance, F. A. de Vries, Bordeaux; Finland; D. Means, Newcastle, beide met ballast; La Jeune Caroline, H. Roskamp, Dublin, schors, Margareth, J. Honey, Dublin, schors; Marcella, J. G. Kuhl, Newcastle; Eleonore, F. Becker, Memel; Alexandrine, F. Permier, Avontuur, alle drie met ballast.

Van Gend gezeild:

Precosa, C. Souberg, Noorwegen, ballast.

Van Rotterdam gezeild:

Prins van Oranje, H. C. Kool, Duinkerken, stukgoederen.

Van Vlissingen gezeild:

Attalante, N. Veeneman, Middelburg, ballast.

MIDDELBURG, den 4. October. Heden is naar zee gezeild het schip de Zeeuw, Kapitein C. Abrahamsz, naar Batavia.

— Kapitein R. W. Lukens, voerende het Nederlandsche kof-schip Hermanna, is te Dordrecht van Liverpool gearriveerd, rapporteert, den 22 September bij Lands End, op levensgevaar, uit eene boot te hebben gered, de Kapitein en 9 man, uitmakende de equipagie van het alstoen in zinkenden staat drijvende Engelsche brikschip, genaamd the Bridget of Sunderland, Kapitein Andrew Sutherland, komende van Lanelly en bestemd naar Londen. Hebbende genoemden Kapitein en manschap den 26 aan een Engelsche visscher bij Dover overgegeven.

ADVERTENTIEN.

Te Vlissingen, bij C. J. DE SWART.